

Arisztotelész szivárványa.

A szivárványhíd a Föld és az Ég közötti összekötő, víz és oxigén. A szivárvány a fény ajándéka, felvezet az égbe. Eltűnik amint előtűnt, a semmiből keletkezett, a semmibe.

A „TE” filozófiája?

Olvastátok /az olvasmányban/ ami /ott/ a lecke? Mégsem jelentette, hogy meg is értettétek; mert ők mondták, hiszen ti nem mondtátok, amint azt sem /mondta senki sem/, hogy a lecke nem számotokra való! Hanem toltátok tovább, /az értelem határán túlra; a meg nem értett leckét; legkésőbb a tudományba/, ahol értelmetek elborult! Mindaddig, míg fel nem fogtátok, hogy beleestetek; mondtátok, benneteket is belevetettek /ebbe/. S e belevetettségek demokrácia lett, /mi egyéb e lecsúszás, vagy belesúszás/, kiharcoltátok magatoknak a helyzetet; ez az értelemnélküli értelem lett mindenetek alapja. Megteremtettétek a „TE” pozícióját! S így ez lett a „TE” helyzete!

De kik ők, akik belevetettek benneteket /belöktek benneteket a „tudásokba”, mely nemtudástok/, s akik a „TE” filozófiáját kihámozták eme fondorlatos csellel a pszichológiaiból, /mely még nemtudásodban is tiéd volt/; hogy értelemmel értsd, -legalább azt - amit használsz és hiszel? Most e hatalomban igyekeznek értetni veled, hogy miként vagy „TE”? Mert „TE” lettél, hát következmény vagy és nem identitás, de legfőképpen nem ipseitás! S „TE” aki mindezt tetted, /mert magad áldoztad magadat a még mindig éhes istennek/; most /félelmedtől eltelten/, remegve mented a demokrácia istenét? Mely ismét hatalommá növekszik: de lásd; általad lesz fenevad, felfal, mert közel kerültél hozzá, jó ízű lettél számára! Még ne gyűjtsd meg a máglyát, -mondta - maradt még mondanivalóm! A hangok hatása ez; pedig csak szemed van!

Ekkor a főinkvizítor elővette öngyújtóját, én vagyok a tűz keletkeztetője –hazudta- de az öngyújtó szól: „tüzet csihol kapkodástok, én a tűz csiholója vagyok! Mert tűzben nemzett apád, anyád vízben fogant /téged/; én az oxigén vagyok; megsemmisítelek!”

Odaadni vagy megszüntetni az ént nem ugyanaz! Mert /láthatod/, az áltudományok ál-tudósai máris élvezettel gyártják a több dimenziós teret, helyet szorítanak /neked/ az aktuális időben; /és Te/ idő-utazásokra befizethetsz, / fizetést kapsz a demokráciában/, s máris szállsz az *édes – szépséges – mennyországba!* S ott, /legalább aznap, mikor megérkezel/ jól érzed magad! Ám dimenzióugrásokat /is/ javasolnak neked a kozmosz létállapotaiban; úgy ugrálhatsz /a létszférákban/ amint az árkot ugrottad gyermekkorodban, hol egyik partján, hol a másikon vagy! A cselekvés ugyanaz; nyerni, és ha sikerült, nyerőnek megmaradni, mondta a főinkvizítor; és közelebb taszított a tűzhöz!

Mert gondolataid már nem az urat dicsérik /mint a szubsztancia akcidente/ de magukat a kategóriákat, külön-külön, mindegyiket a saját módja szerint!

Ezt adod nekik, ám utoljára mégis felizgulsz, mint az áldozat mielőtt beléd harap a tűz? Kvázi felszabadulásuk ez az avult megmentés-várás helyett, /amit a názáreti ígért/, mert mégsem adja azt az utókor. Mert, a modern gondolkodás kitér a megmentés elől; nem mondja, hogy felesleges, de azt sem, hogy idejétmúlt rabszolgáknak való módszer, de azt sem mondja, hogy helyettesíti a pszichoanalízis, hanem szemérmesen ignorálja!

A konszenzus várja, hogy őt szolgálj! A konszenzus rabtartóm, én-ellenes. A konszenzus elrabolja az ént, de hatalmat ad az embernek. A konszenzusban az ember hatalma az emberekkel szemben jelenik meg, hiszen a konszenzus emberalkotmány-emberalkotás. A konszenzus mások akarata, a konszenzusban mások akaratát, mások érdekeit képviseled, és hajtod végre. Találd hát meg ipseitásod!

Ilyen vagy „TE”! Ezért nem jelenik meg az olyan fogalom Arisztotelésznél /sem/; mint tömeg, vagy sokadalom, bár kétségtelen a *menyiség* hasonló elemeket tartalmaz: tehát ez a gondolkodási mód, a gondolkodás formális logikai rendje; tömegeknek való, „jó” lesz. Hiszen, bár a művet tanítványainak írta Arisztotelész; valójában azonban, még ha csak részekben és nagy időben az /arab és európai/ iskolarendszerekben meggyökeresedett tanítás mégiscsak a tömegé lett! Amint mutatja kultúra lett! Nem lehet nem észre venni, hogy az emberi képességek, - akár az ösztönök - olyanok, amik ráhatással kezelhetőek, alakíthatóak. Épp ezt jelenti a „birtokolni” és az „elszenvedni” *kategória*, vagyis a rátermettebb erősebb, okosabb, képes az /én/ elbirtoklásra, /mely mindaddig „TE” voltál, önös mivoltodban/; amint a gyengébb, ostobább, alkalmatlanabb, /énje/ azt „elszenvedni” kénytelen. Ez mutatja, hogy nemcsak a rabszolgatartók de minden kor konszenzusa is használni tudja a *kategóriákat*. Vagy hatalma erősítésére és megtartására, vagy alkalmazkodásra, a társadalomba kényszerítés eszközeként. Amint azokat, az énfosztás eszközévé tette; a kétezer év alatt formálva azokat; a „TE” alakításának eszközévé tette. Ezért gyakori, hogy az „ÉN” és a „TE” keveredik, s e zagyva mixtúra lett a „lélek” igény mértéke!

Az „Ő” filozófiája!

„Ő” nem lehet a nemnélküliség keresése. /Mert a keresztény vallásban „Atya”/. Nem lehet az előregedő társadalom tünete sem, mert akkor az időben volna; az Atya mindig idősebb mint a fia! De az „Ő” nem lehet az androgün mítosz felélesztése sem: „Ő” által, vele; mert amikor az ember istenben volt, akkor az ember istenbirtokos is volt!

„Ő” nem lehet semmilyen szubsztancia-jellegű, épp ez fosztódik meg benne. S mivel ez így van; nincs, és nem lehet „benne” hely sem. Nem lehet akcidense sem, csupán /esetleg az/, hogy nem „TE”. Mert ekkor /ha volna akcidense/ máris az „Ő” trónfosztását realizárod; imádsággal, fohászaiddal, imaginációddal, vagyis ez utóbbi nem más, mint ismét összetéveszted a „TE” és az „Ő” létállapotát- önző lélekigényed szerint. Tulajdonságokat fabrikálsz! Ezt tette az Ószövetség és hasonlóképpen a kereszténység; mértéket adott Istennek!

Mert a konszenzus, /a még nem társadalom/ olyan forma, melyben már elrendeződnek az énségi törekvések, közszerűen; a társadalmi hierarchia érezhetően benne van. Légy a vezér „TE”. S akkor belőled indul a szubsztancia. A tévedhetetlenséggel felruházott pápai hatalom, a szent királyok; szinte „hasonlóan” a szubsztanciában rejtett ama tartalomhoz, amint a „lét alapja”. Vagyis a közösségalkotás igénye ez, mely majd a vezető szerint rendezi a társadalmi haszonelvűséget, a munkamegosztásban akár az osztályok kialakításában és azok kikristályosodásában. Mert a konszenzus olyan haszonelvű törekvés, mely az alá-fölrendelést viszonyként érti, s nem hatalomként. Miközben Arisztotelész korában már hatalom volt a

viszonyban, lévén a görög polisz-demokrácia rabszolgatartó. Ám minden konszenzus kizsákmányol, s ezért valójában a kizsákmányolás mértéke az, mely viszonyoknak vagy hatalomnak mutatja azt, miközben csupán konszenzus! Ezért az „Ő” filozófiája másként rendezi a fogalmak hierarchiáját, mely állításom szerint mindig a szubsztancia primátusát jelenti!

1. A fogalmak semmi olyant nem jelentenek, amit mi vélünk! Vagyis pozitív fogalmak.
2. A fogalmak mögött semmi sincs, amit vélhetünk! /hogya-és, pedig-talán, semleges nemű fogalmak/.
3. A fogalmak többes jelentéssel bírnak, vagyis azok is meg nem is, amiknek értjük őket!

Ezért nem tételezhető fel, hogy a *kategóriák* az egyetlen lehetséges elemei lennének a gondolkodásnak, sőt inkább azt kell tételezni, hogy a korai *viszony*, mely rabszolgatartásra építette haszonelvűségét, a kategóriákban a viszonyt remélte folyamatosítani. E rabtartó *viszony*, melyben már akkor is hatalom volt, Európában a későbbiekben a monisztikus /pápista/ hatalommá változott/, s a *viszony* mint kapcsolat lassan megszűnt, lásd a pápai tévedhetetlenség doktrínáját. Ám ez a *viszony*, mint *kategória* a demokráciák médiatizáltságában kezd feléledni az évezredek kómából, valamely oktrojált rendezettség szerint működni. Eme /oktrojált/ rendezettség arra épül, melyet a logika a beszélt nyelv területén már kialakított, az írott nyelvben pedig szórendként elrendezett, s az oktatásokban azt letanította, nevelte vagyis növelte annak hatását, hatalmát. Később is garanciája maradt az észre épülő modelleknek /szabad modellnek csupán a matematikai logikát nevezem/. Vagyis megmaradtak a rabság elemei most már az észbe tokosodva. Ez /a nyelvtenba átköltözött rend, /a kijelentő, kérdő óhajtó és egyéb forma, lesz/ az ész iránya, melyet az európai társadalmi gyakorlatok követnek. A hatalommal bírók kijelentéseket alkalmaznak, a hatalommal nem rendelkezők, a birtokoltak kérdő, könyörgő, alázatoskodó formulákat sajátítanak el. Ám a konzervativizmust áttörő dialektika a pozitívizmus hatására, majd Hegel szerint; nemcsak a formális logikába vetett bizalmat, de a verbalizmusba vetett hitet is aláásta, épp ez okozta a /formális logikával/ telítődött psziché kétségeit, s a metafizika mostani térnyerését.

Mert a társadalmak gyakorlatában, az alá-fölérendelődési *viszony*, az osztályok zártsága; /király = mindennek a birtoklása, nemes = előjogok bírása egyház = feltétel nélküli hit, alázatosság/ azt is mutatja, hogy a *kategóriák* alkalmazása mára korszerűtlen, de még mindig konzerválni képes a konszenzus hierarchiáját, és kialakítja, majd folyamatosítja az osztálytársadalmakat. A kijelentés, mely a formális logikában rejlik; ugyanis mindig hatalmi struktúra, akkor is, ha gyakorlatában megvalósíthatatlan. Nem eredményez egyebet, mint az egyre erősödő „kijelentő ént”. E megszerzett hatalmi forma, melyet a kijelentés a tömegben gyakorol, nem használható másutt, mint a politikai szószátyárkodásban, a tömeg hőzöngésében, vagy a drukkerségben! Nem véletlen a modernkor hőse a drukker!

E forma lett olyanná, melyben az agitátorok, mostanában a szóvivők mondatszerkesztéseiben, az ok-okozati elvek felhasználása, az igazság megnyilvánulásaként képes működni. E befolyásoltság nemcsak médiatizált, de szoktatott és tanult, a kijelentő mondatszerkezet az erős én központú kommunikáció megjelenítője! Valójában tehát a konszenzus a „TE” rabtartásodra épít, hiszen te magad is az alá - fölé rendelési viszonyt használod. E viszonyban rendeződik el, a „TE” helyzeted. Nem véletlen a modern kommunikáció számtalan formában alakítja ki a „szóvivő” szerepkört, melynek lényege Cicerótól AranySzájú Szent Jánosig ugyanaz, a szavak mágiáját hatalomként használni. S ennek módja, a fogalmakban rejelő, Arisztotelész által felsorolt 10 kategória-mód, megfelelő használata!

A szabadság lényegi viszony; a függés felismerése, vagyis felébredés abból, hogy /már/ nem birtokolt! Az ember felébredetten ezt a kategóriát veszíti, /s nem láncait/; mert ha /ő/ nem birtok, /nem birtoka valakinek vagy valaminek/; nincsenek viszonyai /birtok = viszony/. S ha nincs viszonya minőség nélküli lesz. A rabszolga felszabadítva polgárosodott, mostanában a visszarabszolgásodás a minden kötődés elvonását jelenti!

Ám az „Ő” felszabadul a „TE” fogságából! Leginkább a pszichében lesz egyedül, érzi milyen jó volt rabságban lenni? Most, ha már semmi nem köti, félelemmel telt szorongás tölti el, a depresszió. Mi lesz velem /kötelékeim/ nélkül? Mert ha a „TE” szüksége megszűnik, s az „Ő” még nincs, meg kellene keresni, de hol és miként? Növekszik tehát az istenkeresések száma módja, mértéke! A társadalom, az egykori nemzetállamok a 21. században számtalan közösségre, vagy annak sem nevezhető csoportra bomlottak. Sem a nemzet, sem az azt valamikor tömörítő nyelv, sem a vallások, sem a nemiségek nem alkalmasak már társadalomalakító erőként működni. Csupán a fogyasztás, vagyis a táplálkozási ösztön kielégülése a politika vezérelve, melyet az a pénzben realizál. Csupán a pénz és a pénzhez jutás maradt, s ez nem egyéb, mint az őskori táplálékszerzés-harc tompított változata.

Mert a gondolkodás bár lehet logikus, mely feloldhatna a félelem alól; mégis panelszerű lett a szakmákban. Amint a rabszolgának úgy a modernkor emberének sincs szüksége gondolkodásra, a rabszolgának „jó” hogy törődnek vele, tartozik valahová; /ez a „TE” élmény/, ezért a rabszolgáság modern kori formája akart, sőt vágyott lehet. A kész formák ezt kialakították, a rabszolgának elég, ha megszokja és cselekszi /a panelba zárt formát/. A gondolat, mely tisztaságától megfosztottan; náluk szennyezett, gondolt gondolatként jelenik meg, amint az előre készített étel; melynek minőségét a csomagon feltüntetett szervezet /minősítő hatalom/ biztosítja, nem maga az étel! Csak ki kell bontanod a zacskót, máris „törődnek veled”! Ilyen zacskós gondolat az, melyet iskolák csomagolnak, garanciái, pedig szakértők tömege, pártok vitanapjai, stb. De ilyen csomagok a viselkedésmódok, a csomagba rejtett tudományos ismeretlen, melyhez a tudás nem férközhet, ezért a megismerés meg sem nyílik. Így alakul a visszarabszolgásodás formája, a /csomag előtti/ alázatoskodásra nevelés; a megalkuvás, az „én” /szidalmazása/, eltagadása, az akarat erőszakos lefojtása. A jó nekünk így is, és pandanja a tekintélyelvűség!

Már pedig az osztályok a modernkor ellenségei, lennie kell tehát a /csalhatatlan/ egalitárius ideának, mely, ha valójában nem, de felszín felett mégis egyenlőséget javall s ez nem egyéb, mint a demokrácia. A **demokrácia olyan zártság**, melyben a démosz /a népesoport/ felszínén kínálja egalitárius ideáját, /önmagát átadja e rendnek/ vagyis a társadalom egyenrangú, sőt azonos. /Kivétel a rabszolgák, vagy a legalsó réteg!/

Ez az azonosság /élmény/ pedig; megnyugvást eredményez, s kielégít! Ezt ellátottságnak is nevezzük, ez a modernkor feladata; kielégíteni a vallás és a tudomány demokrácia-egyenlőség eszméjét.

Az énfosztás pedig azt jelenti, hogy a gondolkodási rendszer általános /formális logikai/ rendje biztosítja a keretet, melyben az én-építés, majd az én építettség eladása, /Mammonnak vagy istennek, vagy egyéb demokratikus „TE” hatalomnak/ megvalósulhasson. A felszín alá kevesen tudnak ereszkedni, a modern társadalmakban a mélység háborog, a felszín csendes. Az emberek a magasságra s nem a mélységre vágnak, a mélység jelen van, ám a demokrácia éppúgy a felszínre utal; amint a *kategóriák* csupán a szabadokra vonatkoztak, a rabszolgának nem volt azokhoz lehetősége.

Arisztotelész az „első értelmiségi”, aki felosztotta, és elosztotta; miként gondolkodj, gondolkodhatsz*. Bebizonyosodott tehát /általa/; a társadalom az ahol /amelyben/ ideáidat realizálhatod! És nem a magányos remetelét, sem nem a konszenzus! Vagyis a társadalom az én építést és az én fosztást egyszerre jeleníti meg, akár egymásnak alárendelten, vagy egyiket a másik fölé emelve; ez lenne hát a realizálás. Megtalált és felépített önmagát az egyén vagy visszaolvasztja a közösség kohójában, vagy felajánlja a /még mindig/ falánk istennek. Vagy eldobja, mint semmire nem jó kacatot, nem realizál ént, s új utakra indul! Egyénből, /mely egy-én/ a csoport-én felé mozdul, vagy egyénből a csoport-én vezetője, mértéket alkotó /prófétája/ lesz, vagy egyénből a csoportot megmentő /mártír, ideológia- birtokos lesz/!

A modern korban előkerült realizálás** eszme, már más alapokból realizálja az ideát, az új forma megalkotására. Miközben a *kategóriákat* sem a 10 kategória egymáshoz való rendjét, a viszonyt, nem változtatja meg. Sőt igen nagy hangsúlyt adott a szubsztanciának, mely a Brahma-Atman-Krisztus-Allah*** közös istenbe átmozgatásának problémájaként, egy /istenkereső/ nézőpontból az „abszolútum” tengelyére vetítődik. Voltaképpen tehát a „szubsztancia” /mint alap/ nem sérül e manőverben, sőt a „szubsztancia lét” telítődik a kvázi istentartalommal, s lesz belőle /ismét új és még újabb/ isten-reinkarnálódás. És /majd/ ki is mondatik: az ontológiai állapot; az „ami van”, nem más, mint; az abszolútum teljessége! E kijelentés kérdőjeles, azt /is/ jelenti, /jelentené/, hogy későbbi istenalakok, reinkarnálódások lehetőségeit lezárja, s e tekintetben a Próféta álláspontját /az igazi egyistenhitet/ vallja? Vagy a materializmusban vallásosodik újra, tudományvallásként; megőrizve a szerzett erényeket?

Miközben fátyol mögé rejti a logikát, /mely vallásosan értve, mint minden, a logika is istentől eredő módszer/; gyakran oly módon teszi azt, hogy az emberi gondolkodás, - mert képességei szerint egyebet nem tehet az ember, - ne lehessen alkalmas az univerzum értésére. Értelmünk e szerint /tehát az arisztotelészi logika is/ megáll az isteni teljesség-tökéletesség előtt, azt csak sejtí, az ember legfeljebb dicsőíteni képes urát!

*Ez utóbbit a /keresztény/ inkvizíció /is/ hasznosította.

**Hamvas Bélára utalva

*** ez utóbbi Genon hatására Hamvas Bélánál is felmerül

A közösségi szerveződésünk egyik motorja tehát a *kategóriák*,* melyek létrehozzák azt a „rendet” mely szerint a gondolat /s ennek következtében a gondolkodás/; működik és működtet. A működtetés, mint idea jelenik meg 2000 év /oktrojált/ oktatásában, és főként szoktatásában, nevelésében. Gyakran kényszerítésben nyilvánult meg! Ezért mondható: a konszenzus, a még-nem társadalom emberi /és nem isteni, bár a vallások szerint tőle eredő/ gondolkodása ennek az áttételnek a segítségével; mintegy transzformálódik a tudatba, s ott megkeményedik. Nem saját, hanem kvázi igazság lesz. A logika tehát nem sajátigazság; hanem a formális logika a valóság megjelenítő tükre! /”Arisztotelész szerint a kategóriák a legáltalánosabb fogalmak, egyszersmind a lét legáltalánosabb vonatkozásai. A fogalmakból épülnek fel az ítéletek, az ítéletekből a következtetések, azokból, pedig a bizonyítások. Ez tehát a gondolkodás alapja!”/

Itt nem cél annak az említése, hogy egyesek gondolkodása, a „saját igazságok birodalma” miként törte fel ezt a formális logikának nevezett zárat, - s ezzel cáfolta a fenti állítást; hiszen ezek jórészt a tudománytörténetből ismertek. /A logika e szerint köztes állapotú, adta is a teremtő meg nem is, sőt a logika bár a Logosz maga, de az ember lényege is! Ilyen például az elkopott vélelem, mely szerint: a mennyiségi változások minőségi változást eredményeznek. Ez pedig itt rejtőzik a „kategóriákban” vagy mögöttük, mely; /*vád, állítás, állítmány* formákban fordítható/, bár *mint állítás: vád a gondolat szabadsága ellen*. Mint *állítmány*, a „TE” filozófiájának tengelye! Mint *állítás* az „Ő” megtalálásának reménye! Mint *vád*, az ember ama gyarlóságára mutat, hogy a megtalálást megismertnek igyekszik hazudni a feltaláló, az ismeretet pedig /tudományosan/ általánosnak tételezi.

A korai társadalom stabilitásának biztosítója a **kategóriák** „igazsága”; mely /a görög *kategóriák* ideáiban/ mai napig őrzi a gondolkodás azon állandó formáit, melyek a /művelt – iskolás emberiség/ beszélt és írott nyelveiben a fogalmak primátusát jelentették, /és jelentik a mondatok szerkezetében/; vagyis az alany és az állítmány viszonyát, az egyéb mondatszerkezeti részekkel. Valamint a mondat méretét, a „tengeri kígyó” szerű mondatoktól, az azonnali parancsszerkezetű mondatokig, vezényszavakig és üvöltésig! Amint azt a dipólusos gondolkodás, az objektív-szubjektív mai napig érti. Vagy a költészetnek azt a szabadon maradt lehetőségét, mely szerint a mondat szerkezeti részeit, elvonatkoztatva a formális logikai jelentéstől szabadon használja, felcseréli és a saját kifejezése eszközének tekinti. De ugyancsak őrzi azt, melyre jelen sorok írója gyakran utal, hogy a kategóriákon túl létezik a „metafizikai valóság”, mely nemcsak a Buddha által tanított „nem ez, nem az” ismeretelméleti apóriában van jelen, de ott lappang a kategóriákban is; *eme „sejtés” lehetett garanciája annak, hogy az ember saját gondolkodása fogságából kiszabaduljon, és megtalálja ipszeitását!*

1. A szubsztancia. Alternatíva vagy?

Arisztotelész /más műveiben/ többször istent érti elsődleges szubsztancián, illetve azt, ami értelmében a „lét alapja”. E tekintetben tehát nincs még meghatározva, hogy /kezdet, vagy mozgás/, hiszen azok következményei annak, mely a „lét alapja”. Van azonban a mögöttes sejtés, mely szerint megnyugtató feltételezni azt, hogy a létnek van alapja. A későbbi gondolkodások nemcsak lefoglalták a *szubsztancia* fogalmat, /az európai kultúra istenképzetei alá rendelte/, de e foglalat már ignorálja a *kategóriákat*, melyek a „lét alapjait” az értelem számára elrendezik. S e módon -a későbbi gondolkodások- Istennek engedtek utat; mintegy „szabad akaratot” biztosítottak a teremtőnek! Ezzel a gondolkodás kaput nyitott a hitnek, és a „lét alapja” ISTEN LETT, és isten elfoglalta a *szubsztancia* helyét! Vagyis feltehető ugyan, hogy a „létnek” van „alapja”, de az is feltehető, hogy minden esetben isten a kiindulás, s ekkor szükségtelen annak a feltevése, hogy a létnek más, egyéb „alapja” legyen, mint isten! E feltevések azonban sok emberéletet követeltek és hosszú évek teltek el, míg a feltevés feltételezéssé, s a feltételezett megengedetté vált!

* A szövegben a 10 kategória mindenütt *dőlt betűvel* szedve szerepel!

A 6 napos teremtés után, melyeket értékítéletével jóváhagyott; a hetediken megpihent isten. S a felügyelet nélkül maradt ember /a nő javaslatára?/ megszegte a „törvényt”! Ez az isten az Ószövetség zsidó istene.

Ám Arisztotelész nem erről az istenről gondolkodik. Hiszen: Istent Isten nem nemzhette, bár az „Atyának fia”, * /ám a szavakba tárolt /zárt/ jelentés értelme, mégis ilyent mond! Miként oldható fel az apória? A vallásban mítosszal, a filozófiában az idővel. Az *idő*, melyben az „Atya” öröktől való, az ember-fia, pedig a Názáreti Jézus 2012 éve született, azaz a megszámlolt időben. Isten, bár örök, /idő nélküli/ az örökben /mégis/ keletkeztet, vagyis -fiának időben „keletkeztetése” önkeletkeztetése, azaz isten önmegújítása is! Ezért, Ő a kiválasztott, akit keletkeztetett! Másrészt a helyzetben keletkeztet; hiszen Fia az Atyának. Jelen esetben tehát /3 szubsztancia található/: 1/. Ő-benne, 2/. Arisztotelészben és 3/. a jelen gondolkodásban.

Istenkeresésnek mondható; amikor az „abszolútumban” személyes vonást veszel észre. A fentiek közül az 1, és 3; a „TE” istened. Amely /számodra/ a „lét alapja” -a „TE” *léted alapja*, s ez utóbbi a lét által, /az Arisztotelész által feltételezett /2/ és állított/ létnek vélt lét! Hiszen állítható: a valóság úgy van, amiként /Arisztotelész/ mondja, /2/ másrészt azért is; úgy van, mert „én” mondom, /3/; megerősítem a kijelentést! Ez utóbbi tehát nem feltétlen a hatalom tudójának /tudós/ véleménye, hanem annak vonzata, mely már gondolkodásodban fészkel. /Akár már most azonosíthatjuk ez utóbbit a modern korok „én” felfogásával, mely gyakran ezt a személyes élményt /mint mások véleményének élményét/ megerősíti, és fogva tartja: ez a szoktatott-nevelt oktatás lényege! Az *énségi élményben*, s annak következményeit, a tudást abszolutizálja, így lesz, mint tudás = tudós vélemény. *A tudomány az énségi élmények legyőzése, trófeagyűjtemény!*

Ezért is isten mindig személyes isten, ez /az Ő benne felismert szubsztanciát felismerve/ van benned; bármely ész okokkal magyarázza a teológus! ŐT tehát /1/ magadban felismerten szétosztod, és szortírozod. Mennyit adsz /romlatlan magadból/ istenednek, mennyit adsz /közöségi-magadból/ a tevékenységednek, /mely szakmádra vonatkozó akarated/, és mennyi marad /önmagasság – /3/ magadból/ egyebekre. Ezeket az /én-részeket/, igyekeznek /a papok, párttitkárok, szakmáskodók/ irányítani, így elbirtokolni „részeidet”. Mert Isten /a papok szerint megbánta/ hogy anyagba teremtett /téged/. Némely szakma pedig „egész embert” kíván, ezeket szolgálatoknak hazudják! A párt szerint, pedig minden egyéni vélemény, nézet a közös akaratban, a párt-irányelvekben feloldódik. E feltevések szerint anyagi részeid különböznek és elváltak szellemrészedtől; sőt gondolkodásod az, mely materializmusodat eredményezi. Mert „érzékiesség” okozza azt, /az almalopást követően/, hogy az elszaporodó emberiség célt tűzött ki maga elé, /akarata lett/, s e konszenzus-lét megteremtette a materiális jólétét, elvonta azt a természettől, vagyis birtokolni kezdte azt. Ám a papok irányításával a vallás mindent megtesz, /hogy már az almalopást feledve/ az ember mielőbb** „visszatérjen anyag nélküli szellemlétébe”.

Az első *kategória* tehát magában tartalmazza a kétséget, mely egyrészt biztosítja a logikus materializmust, ugyanakkor /azonban homályban tartja/ - lefedti az okot, hogy a „lét alapja” mi is? Valójában, a 10 *kategória* szerint alakuló gondolkodásunk csak e kategóriák együttthatásaként alkalmas a később majd formális logikának nevezett idea értéséhez; szinte maga e kölcsönhatásban létezés az idea, vagyis a *kategóriák* tana. Azonban több következtetésben kiderül, hogy eltakart ideák bújnak meg a *kategóriák* mögött, amint az *idő*, /egykor mint Kronosz önálló isten/, vagyis szubsztancialétű premissza az oksági sorban. Vagy a *hely* és a *helyzet* különválasztásaként képzett két *kategória*, melyek voltaképpen az absztrakt teret, és a teret, mint valóságot adják.

* Ez majd a niceai zsinat határozataként tudatosul

** A kereszténység korai századaiban tömegesek voltak az öngyilkosságok, mielőbb vissza a teremtőhöz, vagyis az „egybe”, minek is vagyok bűnös testben, kérdezték? Mire jó a test, amikor csak a lélek /test nélkül is/ működhet, stb. ez utóbbi mostani elv. /Plotinosz felújítása/.

E két térfelfogás a *hely* és a *helyzet* a modern gondolkodásban az *idő* ideával karöltve képezi a tér-idő modellt, melynek sajátossága, hogy az önállósult *idő*, még őrzi /Kronosz-isten jellegét/. A szubsztanciára vonatkoztatva be kellene tudnunk bizonyítani, hogy az nemcsak állított de tagadott formájában is van. Vagyis a *szubsztancia*, amit Arisztotelész mond; /annak mond/ csak állított és nem tételezi azt, hogy lehetne *szubsztancia* /a nem szubsztancia/; például a csend, de nem lehetne az érzet, nem lehet a tiszta gondolat, hanem csak az, mely alanyban van, vagyis a beszélt-írott nyelvben, alanyban van. Azaz a szubsztanciának nincs és nem is lehet ellentéte! Miközben a teremtésmítoszban a jónak van ellentéte, sőt az isteni akaratot is beszennyezi Lucifer mesterkedése! E tekintetben, pedig mégsem következhet, hogy a *szubsztancia* az, mely a „lét alapja” mert előbbieket szerint az csak kijelentett, vagyis hatalommal meghatározott. Azaz nem az emberi teljesség megismerő jellegéből fakad, hanem csupán a közlésben megjelenő erőről ad véleményt, mondható róla, hogy a „tudás hatalma”. E tekintetben mégis ugyanaz; mint a csipkebokorból hangzó szózat, ige; de semmiképpen nem a benszülött élménye, aki még nem kapott kinyilatkoztatást! E vonatkozásban tehát nemcsak a keresztény, de az iszlám kultúra is érti az arisztotelészi szubsztanciát. A /szúfi/ tanítás az „egyetlen monizmus”, mely valójában helyesen érti a szubsztancia ambivalenciájában rejtett arisztotelészi lényegét! Ezért tud ezoterikus és egzoterikus lenni!

2. *Mennyiség* /Oxigén és víz vagy!/

A mennyiséget nem gondolhatod sokadalomnak, mert bár szám szerint több a három a kettőnél, ez azonban csak *viszony*, mely benned akkor keletkezik, ha előtted van a kettő is, és a három is. Ám ha külön látod azokat /csupán csak a kettőt, vagy csak a hármat látod/ nincs véleményed arról, hogy mi a több és mitől több az! Ezért a több, vagyis a *mennyiség* jellemzője csakis empirikusan létezhet, az érzékeidben létezik; amikor együttlátod azokat, egyiket többnek a másiknál. Ezt a többről szóló /együttlátott/ „tapasztalatot” tárolja a kultúra, így és e formában válik a dialektika mozgatójává, és a *viszonyban* válik kevesebbé. A *viszony* azonban megőrzi az /egykori/ együttlétét, /amikor együtt láttad a kettőt és a hármat/, s erre vagy empirikus tapasztalatod vagy emlékezeted figyelmeztet. Ezért tudod, hogy kevesebb, miközben valójában mindig több! Mert a *mennyiség* csak **egy** lehet, az egynél, pedig minden több. Vagyis a semmi nem lehet mennyiség! Ezért a kevesebb sem lehet *mennyiség*, amint a negatív szám is csupán hiány lehet. *Mennyiség* az, amikor mondhatom, hogy /a/ meghatározott térfogat kevesebb, mint /a/ meg nem határozott térfogat. Azt azonban nem mondhatom, hogy bármely gondolat értése több más gondolat értékénél, amint nem mondhatom, hogy isten értelmezése több mint /isten/ más módon /más vallás általi/ értése. Amint mondhatom, hogy „jobb” bizonyos dolog „*nekemvalósága*” egy másiknál, azt azonban nem mondhatom, hogy a nekem való isten /az én istenem/ több a másiknál.

Kimondható tehát; a *mennyiség* az által van, hogy **kijelentve van**, a *mennyiség* tehát predikátum, mely annak módján érvényesül, amint a *szubsztancia* azt garantálja, még pedig abban a formában; amint /az által állítja/, hogy sokadalomként létezik. A *mennyiség* azonban az Arisztoteléanus kultúrákban oly szerepre tett szert, hogy magában hordozza az ősi pásztorszemléletet is; vagyis akinek több juha, kecskéje van, nagyobb szavú /szavazattal bíró/, így a több, vagyis a *mennyiség* lett a kultúrákban a hatalomhoz jutás eszköze. Ezért látható; a több önmaga a hatalomhoz jutás; a sokadalom /pedig már/ a hatalom maga*. Tehát a

mennyiség mindig a több, és sosem a kevesebb, mert /ha mégis kevesebb/ akkor már *viszony!* Nem lehet ugyanis a nincset *mennyiség*nek értelmezni, mert „ad absurdum” hiány a nincs; ez esetben a nemlét megkérdőjelezné a létet, tehát a szubsztanciának ellentéte lenne; vagyis azt az Arisztotelészi gondolkodási alapot, mely /szerinte/ a „*lét alapja*”. Ezért csak *a van* lehet *mennyiség!* Kimondható tehát: a *mennyiség* a *birtoklásban* van!

* A sokadalom, -tömeg, a modern társadalom alapja.

Ez olyannyira érvényes, hogy a 21. században az európai modellt már /csak/ azok a társadalmak tudják hasznosítani, akik sokadalommal rendelkeznek, így kerül be a „fejlett” országok sorába, Kína, az arab világ, India, Brazília, Oroszország és Nigéria.

A lélekszám, vagyis a lakosság *mennyisége* kap szerepet e megítélésben és nem az egyéni minőség, sem a prófétákba vetett bizalom, sem a zseniknek kiosztott szerep, sem az individuális törekvés. A 21. század a *mennyiség* százada lesz, s ezzel a *mennyiség* elveszti azt a csatolt akcidenst, /amit a 19. században Hegel és Marx hozzákapcsolt/, vagyis azt, hogy a *mennyiség minőség*gé válik a dialektikus logikában.

Látjuk tehát, hogy ez a „*kategória*” átúszni igyekszik a következő kategóriába, vagyis inkább minőségé akar válni a sokadalom, mert kapott; / mint birtokosság lett a konszenzus lényege;/ bár még mindig arról beszélünk, hogy a kettőnél több a három.

De miért más? Hiszen, a kettő éppúgy lényege a világegyetemnek, amint a három, és éppúgy megjeleníti a szubsztanciát, mint amaz. Tegyük fel a kérdést: akkor mi az, ami mégis különösséget tételez abban, hogy valami kettő vagy három; mondjuk ki: *a birtoklás* az, mely a *helyzetben* meghatározza a kettőt vagy hármat! Ez azonban a szubsztancia kettős természetéből adódik!

3. Minőség. /A „jó” „TE” vagy? Benned van, vagy kint van, tőled távol van?/

E *kategória* az, melyre még ráfogni sem lehet, hogy önmagában egzisztál, főként, mert bármely más *kategóriával* való együttléte sem /jelentheti/, jelenti, hogy megmutatja magát önállóan; már csak azért sem, mert /akkor: csak az által lenne léte!/ Ez esetben több egymás utáni /pontosan ugyanilyen/ megnyilvánulására lenne szüksége, /sorozatra/, melyek ekkor már /a sorozatban, sokadalomban/, visszautalnának a mennyiségre. Mely a szubsztanciához való viszonyában úgy jelenhetne meg, hogy /isten a permanens teremtés-sorozatokat/ teremtve, jobbakat és kevésbé olyanokat teremtett, vagyis az a „*differencia specifika*” melyet e *kategória* rejt, már ilyeneket, sugall. Vagyis belátás szerint vannak /létezhetnek/ ilyen és olyan megteremtett világok, s /e sok világ között/ különbségek vannak, melyeket minőségnek tekintünk.

Így értve tehát a *minőség* az, melyben az értékelő „isten” – lásd a Genezis könyveit; majd az ezek szerint /szoktatott, nevelt/ tanult ember saját véleményét, már maga is érteni kezdte a „jó” és kevésbé jó /állapotokat/ - vagyis - a voltaképpen minőségeket; ugyanis létrehozta a

létezés jó és rossz fokozatait, s ezzel megteremtette a földi és a mennyországi létet. Mely elkülöníti az ittenit /a Földit/ az örök jótól, melyek között a *minőség* az, mely az értelem részére utat mutat! Így a *minőség* vált útmutatóvá, jó és még jobb irányok meghatározójává! E meghatározottság pedig alkalmas arra, hogy az érdemet jutalomként adja; s ez Arisztotelész gondolkodásában is megjelenik. Miközben hangsúlyozzuk, a sorozat, mely akár csak kettő, még *mennyiség*, s csupán a különbséget tévő szemlélet tekinti valamelyiket *minőségnek*! /A mérlegelő szemlélet melyiket tudja minőségnek tekinteni. Mi az ok, mely szerint válogat?

Persze meg kell jegyezni, hogy az olyan sorozat, /a mennyiségek egymásutánisága/ mely például az egyetlen hang recitálása, legyen állandó frekvenciájú vibrálás, mégis minőségnek tekinthető! Amint zenei hang, vagy mint az univerzumot keletkeztető hang, a „valami” egyéb miatt is! Ezeknek a feltevése azonban nem a logikában van. Amint az sem, hogy hang keletkeztette az Univerzumot?

Hiszen később Tamás a „jó” teljességét sem tudná érteni, ha nem tudna különbséget tenni, s e különbségtevés lehetősége a *minőség*, melyet a *minőség*, mint /az/ Arisztotelész által kidolgozott fogalom biztosít! Mert a „jó” „minősége” Arisztotelészi *minőség*, olyan, mely már nem az empíriákban, de a fogalomban /és leginkább a logikában/ létezik. Vagyis Tamás nem az empíriával, hanem a fogalomba rejtett, sűrített tartalommal, a logika fegyverével; „eszenciával” vélekedik, s ugyanezzel viaskodik. S e viadal valójában azt jelenti, e logika bírhatja-e az igazságot, lehet-e mindenek feletti rendező elve a sokadalomnak?

Modern korunkban sem lennének /minőségkutató intézetek és tömegesen minőségellenőrző szervezetek/, és nem lenne Hegeli minőség, és nem lenne Marxi felismerés. Sem szocialista sem kapitalista forma nem lenne, nem lehetne fogyasztói és globalista modell, és így tovább; stb./. Minőség nélkül nem lenne modernkor, a tanárok nem tudnának osztályozni, eldönteni melyik lurkó alkalmasabb és a tudósok nem tudnák eldönteni; melyik gondolat az előbbre vivő, nem tudnák a politikusok „igazságaikat” trendbe sodorni, és nem tudnák a bírák bölcsességüket megnyilatkoztatni döntéseikben.

Vagyis a minőség az a mérleg, melyet a tudat használ, amikor kiválaszt, s e választás, döntést kényszerít ki. Dönteni, pedig kell; s ez a *kell* a mindenkori szükség; /mert a szükség a mozgás; az elmúlás miatti kényszerhelyzet, *helyzet*, mely ugyanakkor *idő* is/. *Idő* azonban létezhet mozgás nélkül is, lásd az örök időt. *Vagyis: lényegében a mozgás idézi elő a szükségletet, mely a mennyiségben döntékényszeret okoz, s ennek következtében áll elő a minőség.* E szerint azonban a *minőség* nem használható a világegyetem semmilyen állapotára sem, vagyis nem tételezhetek fel vallásos minőséget, hitbéli minőséget, és szellemi minőséget sem. *Hiszen mindazok csupán mennyiségek!* Amint nem mondhatom, hogy létezik „jobb világ”! Hiszen az nem *minőség*, hanem a jobb által az egységtől eltávozott *mennyiség*, mely a nem-jobb! Ezért létezhetnek Luciferi és Ahrimáni létek is! Így vannak barbárok, ember ellenesek, gonoszok stb, akik és akikben megformálódik a bűn!

4. *Viszony.* /lebegő léted a vagy-vagy?/

Ezért adódik, hogy a *viszony* az, melynek alapján a döntékényszer megjelenik; mert nem mindegy, hogy a döntnök milyen pozíciójú a *mennyiségekhez*. Kiválogatja a nyájából az életrevalókat s a többbit veszni hagyja? Vagy az életképest áldozza, amint az Ószövetség történetében olvassuk. A *viszony* az, melyben, amikor, ahol nemcsak a már *szubsztanciává* erősödött, a „*lét alapja*” határozza meg a *minőséget*, melyben /ahol, amikor/ a *viszonylatok* keletkezhetnek, de döntési kényszeret idéz elő: és ekkor a vágy /az/ mely; mint a mozgás rejtett

alakja, megjelenik az individuumban. Ezért a *viszony* olyan, melyben a *viszonyító* nemcsak vágytelített, de alkalmasnak tartott a döntésre. A *viszony* a konszenzus mérlege, vagyis csupán /a már/ kialakult kultúrákban /konszenzusokban/ keletkezhet, „mint olyan”; mely alternatívát tételez fel. Konszenzusok előtt ugyanis nincs *viszony*, hanem a „valami van” lebeg, s ezért inkább ható /ok, tényező/ a „vanság”, mint a „valami”, mely a kategóriákban működve a „**lét alapja**” igyekszik lenni. A „vanság” azonban az ontológiai lét, és nem alternatíva; mely ellentételezi a van „valami”-t, mely később is a formális logikai gondolkodásokban egyre inkább hasonul a „valamihez”. Mai korunk jellemző tünete, hogy a „*valami*” és a „*van*” meghatározatlansága a társadalmi közönyben, a jólétnek becézett lebegést, a „vagy-vagy” állapotot eredményezi. Mindez annak a következménye, hogy a *viszony*, mely egykor a próféta közvetlen kapcsolata volt az istennel, feloldódott abban, amit a tudomány az univerzummal való *viszony*aként keletkeztet. /A tudomány ugyanis, az univerzummal van viszonyban! A próféta, mint irányt adó, a „jó ember”, a király a fenséges uralkodó, pedig az istenné átalakított szubsztanciával! Ezért nem objektív, /bár sokan igyekeznek azt állítani;/ mert nem szubsztanciálisan „van”, s ezért a tudománynak az univerzummal való viszonya nem a „lét alapja”.

Másrészt a *viszony* a hatás mértéke, amint a patrícius és a plebejus viszonya, a rabszolga és ura viszonya, a néptömeg és a király viszonya, a demokrácia és a lehetőség viszonya!

A 21. században a *viszony* lehet /az/ a **kategória**, mely a *mennyiséget* értelmezi, ez azt is jelentheti, hogy /a/ *viszony* mennyisége dönt, melyet a köznapi értelemben ismeretségnak, családi kapcsolatnak, vallási vagy közösségi hovatartozásnak mondunk. Az ezen belül, vagyis a *mennyiség*en belül; mivel minden létező egyúttal potenciális döntéshozó, a demokrácia-forma a *mennyiség*ben a *viszonyt* helyezi előtérbe, és nem a minőséget amint azt sokan mondják. Ezért létesít kapcsolatot, /*viszonyt*/ mindenkivel, erről szól a hír, /média/, erről szól a fogyasztás és ez lényegében a demokrácia lehetősége; vagyis a nép *viszonya* a hatalommal, mely lényegében a *mennyiség* viszonya. E *viszony* materializált formája a pénz, mely ennek a *viszonnak* a realizmusa! * Ez más *viszony*, mint a *szubsztanciával* való *viszony*, mely látens isteneszmét rejtet! Kimondhatjuk a modern kor megnyilvánulása a **viszony!**

5. Hely. /Az univerzum, a lét bármely pontja? Van ilyen?/

Valamely állapot, melyben a mozgás átmenetileg megszűnik, s akkor ott marad, mint kövület, mint eszencia, mint fogalom. Ám mégsem lehet *hely* a szellemi tartalom, nem lehet a fogalom, mert bár helyben kövesedik ki, de mégis várja a hatást, mely mozgatni fogja. A fogalom tehát, a mozgatásra váró hely, mely *hely* létében *helyzet* létét reméli. Amint lakhatnak az istenek az Olimposzon, ez azonban nem a *hely*, hanem a *helyzet*, melybe kerültek; azaz, hogy valahol /nekik is/ lakniuk kell, hiszen istenek, azaz működtetnek, mozgatnak!

Ilyen módon más istenek is laknak valahol, e helyre azonban bár mondható; hogy az istenek lakhelye, fák, felhők, ionoszféra, kozmosz, valójában mindegyiket az említett *helyzet* befolyásolja, vagyis valahol lakniuk kell! Ez esetben a *hely* a **szükség**ben van, és nem önálló *kategória*. Mivel a mozgás, amikor a legkisebb időtartamra megszűnik; vagyis a pillanat /pillanatban/ lehet *hely*, melyben a megszűnt mozgás /betokosodik, sűrűsödik/, van; /a „halott mozgás helye”/, ott tartózkodik, amint az említett istenek lakhelyeikben tartózkodnak. A pillanat azonban, mely megszűnik a legkisebb pillanatban /még/ lehet *hely*, amint helynek tekinthető a „fekete lyuk” /a modernkor istene/, mely minden mozgást, így minden legkisebb pillanatot is magába foglal; *hely* melyben /ahol/ a *hely* is megszűnik. A *hely* ilyen értelemben

Kétségtelen azonban az idő visel leginkább emberi jelleget, mivel az ember létezése időben van; ezért /csupán/ feltételesen lehetne a „lét alapja” például; mint, az „átélt idő”. Az átélt idő azonban már birtoklás!

Amint az idő az, mely az úgynevezett időszámítás terhét is elviselni kénytelen, ha már szubsztancia nem lett Arisztotelész gondolkodásában; azért mégis tőle és belőle fakad ma is a „kezdet”. Vagyis az idő oly módon is *birtoklás*, hogy meghatározza a kezdetet, vagyis az lesz annak a kezdete, melyet „TE” gondolsz, vagy akarsz, vagy melyért „áldozol”.

Ezért mondható; az időszámításért folytatott harc a 21. század modellje lesz. Az említett ószövetségi időszámítás más, a kereszténység Jézus születésének dátumához köti, az iszlám a Hidzsra évéhez. Kínában a nagy dinasztikák uralkodásának kezdetéhez. Általában mindenütt a Föld forgásához kötve, kivételt a Holdhoz kötődő számítások adják. Időben mérnek a fizikusok, idő a fényév mely valójában út /a kvantumfizikában/. Az időhöz való jog azonban azt is jelenti, hogy személyes, saját időm /átélt időm lehessen/ legyen, azaz mindenki saját ideje nemcsak átélt de megkezdett voltában is *idő*, hiszen mindenki az időt nemcsak átéli, de alakítja is. Ezért az *idő* voltaképpen mértéknélküli, mai formájában, pedig *viszony*, ahhoz képest, amihez mérik, tehát égitestek mozgása, fény sebessége, megtett távolság hossza stb. Látható amint az egykori isten átúszik az *idő* fogalmába újabban pedig a távolságba.

Az idő szűnik meg Nágárdzsuna következtetésében.

7. Helyzet. / önsajnálátod, nyomorúságos léted /

Mely valójában *birtoklás*, amennyiben nem önmagában van, ekkor és ott lehet a helyzetben. Ám miért nincs önmagában, hiszen ha abban volna, nem hathatna rá a tőle idegen hatás, mely helyzetbe hozta? A helyzet tehát a másság, vagyis az önmagától elmozdultság, hiszen önmaga mozgás nélkül nem kerülhet helyzetbe; mert „létalapjában” van! A *helyzet* a mozgás következménye, mondható /a múlt/, eredménye; amennyiben a helyet megváltoztatta, s ez által azt felkínálta, vagyis /képes arra, hogy/ helyzetbe hoz! A helyzetbe hozott a mozgás következménye melyet vagy ő tett vagy elszenvedte azt, -melyet vele tettek-; e szerint a *helyzet* /már/, a számára elszenvedett /múlt/ vagy az előnyös /jövő!/ Mindkét esetben azonban a mozgás birtokolja a helyzetet, /vagyis a mozgás, mint birtokos a jelen-időben van/; a mozgás, mert tud más helyzetet is okozni, mivel folytonos /örök/; a *helyzet*, pedig átmeneti / a jövő felé/. Ezért létezik helyzetváltozás, amint az égitestek helyzetváltozásai, a hajók helyzetváltozásai, a nagy néptömegek, hadseregek helyzetváltozásai. A *helyzet* mozgó, amíg a *hely* stabil és állandóságra törekszik; amint mondható a lét helyzete a létezés, de nem mondható, hogy a létnek helye volna. Bár alapja lehet, amint Arisztotelész munkája is bizonyítja! Hiszen a lét helye nem jelent semmi olyant, mely önmagát másként mutatná, /hiszen csupán nemlét lehetne/; mely által metafizikai vonatkozása lenne, vagy feltáruhá, valamitől vagy bármitől, hogy hol is van a lét helye? De az sem mondható, hogy a létnek nincs helye. A *hely* csupán meghatározható fogalomra vonatkozhat, nincs, és nem lehet helye nem létező lényeknek, ám e nem létező lények lehetnek helyzetben, olyanokban, melyekbe a teremtő fantázia helyezi őket. Például ismert Lucifer helyzete, /istennek alárendelve/, vagy az angyalok helyzete /istennek mellérendelve/; istenhez képest! Vagy modern korunkban a lélekutazások helyei, helyzetei!

8. Birtoklás. /Önzésed –„én képed” hatalma: az erőszak!/ /

Birtokolni csak azt lehet, ami; *"nekem van"* vagy *"nálam van"* ez utóbbi azonban lehet időleges, s akkor az *„időben"* és ugyanakkor *„helyzetben van"*. Amint birtokolhatok egy kalapácsot, mely a kezemben van, de nem birtokolhatom gyermekemet, feleségemet. Hiszen nekem csupán saját magam /testem/ van, mert gyermekem, feleségem stb. /bár lakhatnak, lehetnek nálam/. De gyermekem és feleségem maguknál is van, vannak. Tehát, amikor a rabszolgámat birtokolom, azt jelenti, hogy neki léte csupán általam van, /tőlem és nálam van/, ő önálló létet nem birtokol, bár testi léte nála van. Ezért is a rabszolgaság megszűnésével, a *„sajátlét"* /a rabszolgák léte/ előbb *„istennel telítődött"*, /a *birtoklás* az elvont kategóriából visszakerült a testbe/ hiszen felszabadította a rabszolgákat, a *birtoklás* alól. Eredményezte, hogy a *birtoklás*, mint kategória a közösséget-birtoklástól a nép-nemzet /királyságok/ majd a dologi /vagyonosodás/ irányába kezdett hatni. A *birtoklás* teljes megszűnése eredményezte az *„ÉN"* kialakulását, *„a szabad én"*, mely valójában felszabadulás a birtoklásból a magára maradottságot jelenti. Az *„én"* önmaga birtokaként felszabadult a birtoklás alól; ám végleges felszabadulása csupán a buddhizmusban érhető el, vagy a vándoraskétáknál, vagy egyes szerzeteseknél. Hiszen teste bár felszabadult, tudata azonban a maja létforgatagban maradt, vagyis birtokolt.

Birtokolni csak azt lehet, melyet *„birtokolok"* vagyis érzékileg /tapasztalatilag/ is bírom a birtokot. Nem birtokolhat tehát *„Ő"*, hiszen nem lehet érzékemben az, hogy *„Ő"* birtokol, csupán absztrakt tételezésem lehet arról, hogy annak vagy azoknak /a szubsztanciáknak vagy dolgoknak, az énségemnek/ *„Ő"* a birtokosa, - ekkor felteszem mindenkinek *Ő* a birtokosa. Miközben azt is feltételezhetem, hogy *„TE"* birtokolsz valamit, mindezeket azonban veled való kapcsolatod a *viszony* biztosítja. Vagyis annak az elvonása ez, hogy nem *„ÉN"* birtokolok, /hanem Te/; ez azonban semmiképpen nem jelenti, hogy *„Ő"* birtokol. /Így annak feltevése, hogy isten neked adta a birtokot használatra, mely eredetileg és az óta is mindig nála van, és nála is marad, tautológia!/* Ilyen módon tautológia, hogy az Univerzumnak isten a birtokosa.

Ezért annak a feltételezése, hogy mindennek birtokosa *„Ő"* a nem értésben van; ilyenkor értelemátadás, észfosztás történik; hogy nem én vagyok a birtokos! Akkor ki?

E szerint téves, hogy isten kezében vagyunk, /isten birtokai, birtokoltjai vagyunk/, ilyenkor istent összetéveszti a sorssal, mely nem kategória jellegű! Ez esetben is a *„TE"* valamint az *„Ő"* összetévesztése okozza a helytelen értelmezést! E módon tették /absztrakt isten/ fogalmukat a világegyetem birtokosává, /a papok/, mely nemcsak a *„birtoklás"* fogalom értelmetlenné tétele az aktusban; de rávilágít a szubsztancia nem értésére, vagyis a kiindulás korai eladására. Hiszen ha minden a szubsztancia /minden állítás a szubsztanciában van/, akkor mind a kilenc kategória a szubsztanciát szolgálja!

A mostanában gyakorta használt /tér-idő/ modell tulajdonképpen a birtoklás eme groteszkje, azt jelenti, birtokolok egy /elvi-elméleti/ modellt, mely szerint az a *„tér-időbe"* helyezve működik. Ez a gondolkodás *„háromlábú"*; a rögeszme *„a 3 stabilitása"*, melyet a tudomány leginkább használ.

Látjuk, hogy az idő mellett két *kategória* is biztosítja a teret, egyik a *hely* másik a *helyzet*, melyek ugyancsak azt mutatják, hogy /a *gondoló gondolat apriori jellegű*/ és e jelleg a mozgást feltételezi. A hely – helyzet - idő valójában a modell, mely a tér-idő képletbe foglalva alkalmas lett az Univerzum modellezésére.

*Isten itt birtokot ad a papságnak, ám el tudunk képzelni olyan helyzetet, amikor a papság földi gondjaink enyhítésére a gyáripari vagy a kereskedelmi tőkét kívánja. Ez esetben ugyanis felmerül, mivel egyrészt a gyáripar másrészt a kereskedelem nem istentől, hanem az embertől való, mi módon reagál erre. Mindaddig, ugyanis amíg a Föld a tulajdon tárgya, a vallás a materializmusban van és ott is, marad!

Vagyis a *hely* létezik statikusan, azaz örökként vagy nem mozgóként, míg a *helyzet* olyan, melybe a mozgó vagy mozgatott éppen akkor van. Ezért a *helyzet* feltételezi az *időt*, miközben a *hely* időnélküli marad. Itt is látjuk, az *idő* a mozgáshoz szegődik, vagyis ha szűkítjük a *kategóriákat* csupán egy alapkategória „marad” és pedig a *szubsztancia* /és természetesen a mozgás, mely nem kategória, hanem mindenek oka./

Mind a többi kilenc ezeknek rendelődik alá. Mivel a mozgást nem vette fel kategóriának Arisztotelész, ezt valami külső hatásként rejtette el a *mennyiségben*, a *viszonyban*, a *helyzetben*, *birtoklásban* a *cselekvésben*, és az *elszenvedésben*.

Melyek mindegyike valamilyen állapotváltozás is, ahhoz képest melyet a *szubsztancia* a *hely*, és az *idő* jelent. E három tehát az, mely önálló, de még mindig kérdéses a *szubsztancia* léte, mely ugyan eredményezi a többit, de mint ha olyan léte /is/ lenne, mely kezdeményez? E kezdeményezést a *szubsztancia* ismertetésénél már elmondtam, ez annak a ható oknak a feltevése, /hogyan van „valami”/, mely mindent megindít, mely miatt a mozgás kezdődik. Ám ha nincs mozgás, valójában nincs szükség *szubsztanciára* sem.

Ezt azonban Arisztotelész nem mondja ki. Ám ha volna „valami” az még nem biztos, hogy a „lét alapja” lenne! Hiszen az állapotváltozás, melyet a mennyiség a viszonyban, a helyzetben, a birtoklásban a cselekvésben az elszenvedésben elszenved, valójában hatás, melyek az állapot statikus jellegét változtatják meg. E tekintetben tehát nem egyebek, mint valahonnan jövő és szükségszerűen bekövetkező hatások, melyek maradandó változásokat okoznak, így a kategóriák „természete” is megváltozik.

9. Cselekvés. /a szellem inkarnációja./

Figyeljük most a cselekvést, mi az, ha nem más, mint az előző gondolat folytatása, vagyis a mozgás az által van, hogy mozgatott. A szellem megmozdul, örök nyugalmaiból, és hatni igyekszik. Azaz; a *cselekvés* a mozgatót éppúgy feltételezi, amint azt is, hogy ember, vagy bármely más /Hold vonzása a vizekre/ teszi azt. Ilyen értelemben az égitestek is „cselekednek”. Ezért is az „istenek” /az égitestek *birtoklói*/ valamennyien cselekvők, nem tétlenkednek, hiszen így tud majd a *mennyiség* növekedni, és ezen istencselekedetek sokasága okozza majd; hogy a sok isteni eredetű *cselekvés* /*sűrűsödése-eszencia*/, *minőséget* eredményez a *mennyiségben*, vagy, akár mondhatni: a *mennyiség* elszenvedti az istencselekedeteket, és *minőség*gé változik. Ez esetben /ezt/ két módon teheti, *helyében* akkor állandó marad vagy *helyzetében*, és akkor másutt /is/ lehet.

Azaz a *cselekvés* személyes és aktus jellegű, nemcsak „birtokolja” a cselekedtetőt, de szinte túl van már azon, /a cselekvésen ugyanis/ mert: / a *cselekvés* mögött „van valami”, vagy valaki?/ A *cselekvés* *kategória* olyan természetű, hogy megésszi az időt, vagyis ha azt gondoljuk, hogy *cselekvés*, máris a kauzális láncot idézzük fel, azaz következményt gondolunk, miközben cselekvésről beszélünk. A *cselekvés* az olyan, melyben a megcselekedtetett az, „a valami”; bár nem tudni mi az, de az, hogy megcselekedtetett, már megtörtént /időben van/; és egyértelmű. Mi tehát az, mely megtörtént, a múltó idő, az

évszakok változása, a Nap kelte és nyugta, az ember élete és halála? *Cselekvés* tehát a ránk ható mozgás /ereje és hatalma/, mely elől kitérni nem tudunk ezért a cselekvést, mint mások cselekvését azt *elszenvedjük*. Így azonban a *cselekvés* nem egyéb, mint hatás, vagyis a „TE” jelenléte, mely közvetlen, hiszen semmiképpen sem „Ő”, vagy Aki *szubsztancia*; s e tekintetben a *cselekvés* már a *szubsztanciának* alárendelt. Nem más tehát, mint a mozgás /redukált formája/, vagyis a „még nem kategória ismételt behozatala”, ami a mozgás általi kényszer, amit ebben az alakban is az *elszenvedés* fogalomba sűrít a filozófus. Ez a materializmus alappillére is! De ezt a /keresztény/ egyház is elfogadja.

Ám kérdezzük; létezhet-e mozgás nélküli *cselekvés*, lehet olyan létezés / a létben/ mely nem cselekedtet! Igen, ez a „mennyország” mely a szemlélődés nem cselekvő formája, de létezik a Buddha által javasolt nem-cselekvés is, mely a tudattartalom benső, mintegy tudaton belüli mozgása, mozgatója. Miközben itt azt is láthatjuk, hogy az arisztotelészi gondolkodás a poliszon belül igyekszik hatni, vagyis aktív cselekvésre készítetni, a buddhizmus nem – cselekvése, szemlélődés, szemléleti.

A cselekvés, nem-cselekvés kérdése a későbbiekben gyakorlati kérdéssé változott, aktív és passzív lett, jelzőket kapott.

10. *Elszenvedés.* ”Minden ember halandó”- mondta, a nagy Buddha!

A mozgás csupán két dimenzióban létezik. Vagy önmaga hatalmában van; azaz a mozgás mozog. Vagy a mozgás szenved a mozgástól; mert mozgató. /Akár a „valami” által! Ez utóbbiban a mozgató /mozgás/ feltételezi, hogy /akár/ mozogna, de fékezik; akár „statikus” is lehetne, /esetleg olyan formában is lehetne, hogy „nem akar mozogni”/, ám mégis „kénytelen”. Valójában két mozgást különböztethetünk meg, egyrészt mozog, másrészt nyugszik, látszat és megjelenés szerint, de részeiben ugyancsak mozog. Ez a vélemény az *elszenvedés kategória* hatásköre, hiszen a nyugvó, mely mozog, /az önmagában létező atom/, elszenvedti az ellentétes helyzetet is.

Az *elszenvedés* nem jelentheti azt, hogy kénytelen elszenvedni /az elszenvedést/, sem azt nem jelenti, hogy az *elszenvedés* szükségszerű. Ez /inkább/ a világegyetem ama állapota, amikor a kezdő mozgást a teremtő még nem adta meg. /Arisztotelészben a látens Platón! Teremtés előtti állapot ez; mondható, a nagy filozófus szinte elé megy a koroknak, amikor bekényszerítik majd; /ez már a hatalomra jutott újplatonizmus/ az elszenvedést a szükségszerű állapotba; mely elől ellépést csak a /vallásos /megváltás adhat. A mozgás tehát még nem mozog, /mert még nincs isteni akarat/.

E szerint /tehát; csak/ a gondolat rendelkezik azzal a tulajdonsággal, hogy metafizikus /is/, vagyis magában azt hangsúlyozza, hogy ugyan minden mozog / ez a Hérakleitoszi panta rhei elve/, ám mégis megőrzi az *elszenvedés* fogalmában a kényszerűt; azt, hogy megindították! Kilökték az „örök nyugalomból”. S ezt az isteni szándékba, mintegy készenléti állapotba tárolja, s várja amint az, majd /a keresztény vallásban / meg is fogalmazódik. *

Akkor ugyanis, ha minden mozog, nem létezhetne olyan, mely a mozdulatlanságot, vagy a mozdíthatatlanságot értelmezné! Vagyis olyan külső erő sem lenne, mely a kategóriákra hatna, hiszen a mozgást nem tekinti kategóriának, mégis a teljes logikai tanulmányban mindig látens létező. Mert mi /is/ lehetne az; 1/. nyugalom, 2/. az eltakart harmónia vagy 3./ az értelem értelme? Melyben valamely „együttállásban” - „együttlétben a teremtővel” máris ott a boldogság, mely nem mozgás ám eszencia; kimondható a boldogság nem más, mint az

elszenvedés türése! /A rabszolgának az, amikor éppen nem verik, a fogolynak, amikor éppen nem kínozzák!/

Elszenvedés, mint a hatóerő a tevékenységét kifejti, azt /az alany/ *elszenved*i. A kő elszeneved, hogy a szobrász faragja, a szeg, hogy a fába üt, az élelem, hogy megeszik. Ez utóbbi az élővilág szenvedése. Elszeneved a fű, hogy a legelésző állatok legelik, a növényevő állat *elszenved*i, hogy a ragadozó állat megöli, az ember *elszenved*i, hogy megalázzák, verik, meghal. Ezért is mondható, hogy az élet szenvedés**. Ennek a tudata tehát: az érzésként érzett érzet! És nem tapasztalat, amint, hogy nem lehet tapasztalatod a halálról, mert a halál az, amikor nemlétezel. A halál „megtapasztalása” ily módon a nemlét tapasztalása, ezt a vallások közül /csak/ a kereszténység ismerteti, ez a túlvilágiság megtapasztalása a jóban.

Az *elszenvedés* önátadássá változik: Krisztus az Atyának adja át magát, a nő a férjének teszi ezt. Szolga az urának, a gondolat pedig az ítéletnek adja át magát. Az *elszenvedés* keresztény magatartásforma.

*Ám nem minden vallás fogalmazza ezt meg! Kétségtelen azonban a kereszténységnek ez előtárolt az elszenevedésben, valójában a Názáreti is elszeneved saját akaratát! Szó szerint annak következményét, ez azonban már jogfilozófia, és semmiképpen nem vallás!

**Ez Buddha „a négy nemes igazság” egyik igazsága.

Summa:

Az akarat fontos tényező lehetne, /a megismerésben/ feltéve, ha az „akaró” akarná a „valamit”. Mert a „valami” az „akarát előtt van”, oda került, mint psziché konzerv; vagyis a tudatos lét előtt, leginkább a szoktatásban. De ott van, mint hajlam, melynek irányultsága ugyan motiválódik a szoktatástól, mégis megőrzi alakjait, melyeket az ösztönben találunk meg. Ám az ösztön sem egyéb, mint a test-szervek önállósult viselkedése, legelőbb pedig a táplálkozás és a szexualitás említhető. Ez utóbbi ugyan nem a fajfenntartás ösztöne, /amint Halassy Nagy vélte/ sokkal inkább önállósodott, és mint mindenre alkalmas szerv, /örömszerzéstől a szórakozásig/, a nemek hatalmainak és hatásainak megszüntetője, az egyenlőség az egy /androgün/ paródiájává lett.

Így könnyebb a pszichébe hatolni, ez az általános /nemiség nélküli/ lélek idea, másként a nemnélküliség ez, /ez a lélek „eszencia”/, hiszen a lélek csupán „a másvalaki bennem” formulával érthető, ám a másvalaki neme ugyanaz kell legyen, mint az enyém: s ez csak egy módban; a nemnélküliségben igaz! Akkor értelmezhető; - hiszen egyébként- az „én” akaratot használva felmenthetne a lélekkényszer alól, s a másvalaki nem lenne bennem.

Mindazok, akik már e heréltekre /az életerőt veszítettek/ támaszkodnak; visszaadni a hitet, hogy van élet nemedben, - a te életed a „TE” által; nem képesek arra. Ki vette el tőled a hitedet? Mondd: és értelemmel értsd; mit rejteget még mindig a /nemnélküli/ pap reverendája alatt? Amit tőled lopott, önmagadat! Misztériumodat? Csak nem a megmentést, melyet megtaláltál és felvettél valahol valamikor az ősidőkben? Ez a talált misztérium, valamikor a bizalom volt!

A megmentés-elv mérték nélkülsége nemcsak keresztény idea, de a keresztény alapú társadalmak állásfoglalása, vállalt kötelessége, a közösség kovásza. Miközben *mindenki* „megment valakit” a megmentések hatalmas apparátusokat kívánnak; valójában a megmentő társadalom próbája ez, bír-e ekkora tömeggel? Mint hajótöréskor a mentőcsónak, melybe *mindenki*, aki a hatalmas hajón volt belekapaszkodik; a túl sok menekülő elsüllyesztheti azt. A 21. századi társadalom szimbóluma ez a hajótörés, ám ez a keresztény, és első sorban a pápista kereszténység vállalása, vagyis vallása, melyet úgy hívnak, hogy „*mindenki*”!

A „valami” objektivációja ez a szubjektívban, melyben mostanra fellelhető: 1/. tudástok, 2/. tudósaitok tudása, 3/. hitetek tudása, és leginkább 4/. mások tudásainak tudása!

A kategóriák „lebegtetett állítás”, mert ugyan mindig kijelentés, mely a szubsztanciára épül, mégsem dől el, hogy a kijelentésben a szubsztanciára vagy istenre támaszkodik. Ezért a tudomány is megtartotta vallásos jellegét. Sőt e két külön állítás, mintha egymás felé fordulna a 21. században, mert mindketten a pszichét jelölték meg találkahelyként. Oda tervezték a randevút! Lessük csak meg, miként képes a „fides et ratio” elve, észszerűvé tenni a hitet, és miként kénytelen a tudomány objektivitása ismét szubjektumokból táplálkozni, még mielőtt elveszítené objektivitását!

A hivatkozott szöveg: Arisztotelész Kategóriák. Magyar nyelven, 1993.

2012 tavaszán. Budapesten.